

*Palatul Whitehall, Londra,
martie 1543*

A căzut o ninsoare târzie și turnurile îmbrăcate în omăt ale Palatului Whitehall nici nu se mai văd pe fundalul cerului lăptos. În curtea interioară zloata ajunge până la glezne și, în ciuda rumegușului împrăștiat peste caldarâm și care se vrea a fi o cărare, Katherine își simte picioarele reci și ude în încălțări, iar poalele umede ale fustelor îi biciuiesc gleznelor. Tremură și își strânge pelerina mai bine, în timp ce grăjdarul o ajută pe Meg să descalece.

— Am ajuns, spune cu veselie, deși nu e nici pe departe veselă, și îi întinde mâna lui Meg.

Fiica ei vitregă e roșie în obraji. Culoarea îi scoate în evidență ochii căprui, făcându-i să pară vioi și limpezi. Are privirea blândă și ușor speriată a unui animaluț sălbatic, dar Katherine observă cât de mult se străduiește să nu mai plângă. Moartea tatălui a zguduit-o strașnic.

— Hai, zice Katherine, hai să intrăm.

Doi grăjdari au scos șeile de pe cai și îi perie energic cu somoioage de paie, pălăvrăgind între ei. Pewter, calul sur al lui Katherine, scutură din cap, zăngănindu-și harnașamentul, și fornăie, scoțând abur pe nări ca un dragon.

— Ușurel, băiete, zice Katherine, care-l apucă de căpăstru și-i mângâie botul catifelat, lăsându-l să pufăie din nări

Sacrificiul reginei

pe gâtul ei. Îi e sete, îi spune îngrijitorului de cai și-i întinde hăturile. Te cheamă Rafe, nu-i așa?

— Da, doamnă, răspunde băiatul. Îl știi pe Pewter, i-am pus o catapasmă mai demult.

Simte un val de căldură în obraji.

— Așa e, șchiopăta. L-ai îngrijit foarte bine.

Pe fața băiatului se lățește un zâmbet.

— Mulțumesc, doamnă.

— *Eu* îți mulțumesc, zice și se întoarce când Rafe îl mână pe Pewter către grajduri.

Îi ia mâna fiicei vitrege și se îndreaptă către porțile mari.

E amorțită de durere de câteva săptămâni și ar fi preferat să nu vină la curte atât de curând după moartea soțului, dar a fost chemată, împreună cu Meg, iar o invitație din partea fiicei regelui nu e ceva ce poate fi refuzat. Oricum, Katherine o îndrăgește pe lady Mary, se știe de când erau copile, ba chiar au avut același preceptor o vreme pe când mama lui Katherine era în slujba mamei lui Mary, regina Caterina de Aragon, înainte ca regele să se descotorosească de ea. Lucrurile erau mai simple pe atunci, înainte de schisma care a întors lumea cu susul în jos și a rupt țara în două. Dar nu i se va porunci să rămână la curte, nu încă. Mary îi va respecta perioada de doliu.

Când se gândește la Latymer și la ce a făcut să-i grăbească sfârșitul, neliniștea i se umflă în piept ca laptele din oală gata să dea în foc. Trebuie să-și amintească toată suferința ca să se împace cu fapta ei: urletele lui de durere, felul în care îl chinuia propriul trup, rugămintea lui disperată. A tot scotocit de atunci în Biblie după un caz asemănător, dar nu există nicio pildă despre uciderea din milostenie, nimic care să-i

dea speranțe pentru sufletul ei osândit, și n-are nicio scăpare. Și-a omorât bărbatul.

Katherine și Meg intră în sala mare ținându-se încă de mână. Miroase a lână udă și fum de la focul de lemne și e plin de lume, e o forfotă ca la piață. Oamenii se adună în firide și se plimbă țațoși prin galerii, etalându-și veșmintele fine. Unii stau pe la colțuri și joacă vulpea și găștele, cărți sau zaruri și pariază. Din când în când se aude câte un strigăt dacă cineva a câștigat sau a pierdut. Katherine o privește pe Meg, care e mirată de tot ce vede. Ea n-a mai fost niciodată la curte, n-a prea fost nicăieri, de fapt, iar după liniștea mormântală de la Charterhouse, înveșmântată toată în negru, cu siguranță e un șoc pentru ea. Sunt o pereche sumbră în hainele lor de doliu printre cârdurile de doamne îmbrăcate în culori vii și strălucitoare, care sporovăiesc vesele, etalându-și rochiile prețioase ce se leagănă de parcă ar dansa, mereu atente să vadă cine a observat cât de frumos sunt îmbrăcate sau să remarce cu invidie cine e mai bine îmbrăcat decât ele. Sunt la modă căinii de talie mică – sunt ținuți în brațe ca niște manșoane sau se plimbă agale pe urmele stăpânelor. Până și pe Meg o umflă râsul când vede un cățel plimbat fără voie pe trena stăpânei.

Paji și ușieri aleargă încoace și încolo, precum și servitori care cară, doi câte doi, coșuri pline cu lemne pentru focurile din încăperile publice. Se întind mese lungi pentru cină în Sala Mare și o armată de băieți de la bucătărie zornăie și zângăne în toate direcțiile cu brațele pline de vase. Un grup de muzicanți își acordează instrumentele, iar sunetele stridente încep să se lege la un moment dat într-o melodie. Ce bine e să auzi din nou muzică, se gândește Katherine, închipuindu-și

Sacrificiul reginei

cum se lasă învăluită de sunete, cum se răsuțește și se învârtă până ce abia mai poate răsufla de bucurie. Își alungă gândul. Nu va dănuți prea curând.

Se opresc în loc când pe lângă ele trec niște străjeri și se întreabă dacă nu cumva se duc să aresteze pe cineva, ceea ce-i amintește cât de puțin își dorește să fie aici. Dar convocarea e convocare. Trebuie atunci când, de nicăieri, o pereche de mâini îi acoperă ochii, făcându-i inima să salte până în gât.

— Will Parr! exclamă ea râzând.

— Cum ți-ai dat seama? întreabă Will, luându-i mâinile de la ochi.

— Te-aș recunoaște după miros oriunde, frate, glumește ea, ducând mâna la nas și prefăcându-se dezgustată.

Se întoarce cu fața la el și-l privește cum stă într-un grup de bărbați, radios ca un copil, cu părul de culoarea alamei, care-i stă sculat după ce și-a scos pălăria, cu privirea lui jucăușă din ochii de culori diferite, unul de un albastru spălăcit și celălalt de culoare brună.

— Lady Latymer, nu te-am mai văzut de-o veșnicie!

Un bărbat face un pas înainte. Totul la el e lung: nas lung, față lungă, picioare lungi și ochi ageri ca de copoi. Dar, cu toate ciudățeniile lui, natura a lucrat cumva să-l facă plăcut. Poate că farmecul lui vine din siguranța de sine dată de faptul că e moștenitorul familiei Howard și viitorul Duce de Norfolk.

— Surrey!

Chipul i se luminează cu un zâmbet. Poate nu va fi așa de rău la curte printre fețe cunoscute.

— Mai scrii poezii? îl întreabă.

— Desigur. Și să știi că sunt mult mai bune.

Îi scrisese un sonet mai demult, pe când nu mai erau tocmai copii, și glumiseră adesea pe seama acelei întâmplări: rima pentru „virtute“ era „du-te“. Îi vine să râdă când își amintește. Una din „scăpările tinereții“, cum i-a zis el.

— Regret să te văd îndoliată, continuă el, devenind serios. Dar am auzit cât de mult a suferit soțul tău. Poate că e o binecuvântare că s-a stins din viață.

Ea încuviințează, zâmbetul i se șterge de pe chip, negăsindu-și cuvintele să răspundă, întrebându-se dacă o bănuiește, căutând în expresia lui semne că ar învinui-o. Oare s-a aflat de împrejurările morții lui Latymer? Se răspândesc zvonuri pe coridoarele palatului? Poate că cei care l-au pregătit de îngropăciune au văzut ceva, păcatul ei întipărit în pântecul soțului răposat. Își alungă acest gând. Tinctura pe care i-a dat-o nu lasă semne și nu există nicio urmă de acuzație în tonul lui Surrey, e sigură de asta. Dacă i se citește pe față, vor crede că e doar îndurerată, dar inima tot îi bate cu putere.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea vitregă, Margaret Neville, zice, venindu-și în fire.

Meg bate ușor în retragere și abia dacă reușește să-și ascundă figura îngrozită la gândul că trebuie să fie prezentată acestor bărbați, chiar dacă unul dintre ei e Will, care-i e ca un unchi. Stânjeneala lui Meg e vădită. După lucrurile groaznice care s-au întâmplat la Snape, Katherine a ferit-o cât de mult a putut de compania bărbaților, dar acum nu are încotro. Pe lângă asta, va trebui să se mărite la un moment dat. Katherine e cea care va trebui să-i găsească un soț potrivit, dar Dumnezeu știe că fata încă nu e pregătită.

— Margaret, i se adresează Surrey, luându-i mâna. L-am cunoscut pe tatăl tău. A fost un om extraordinar.

Sacrificiul reginei

— Da, a fost, șoptește ea cu un zâmbet șters.

— Dar pe mine nu mă prezinți surorii tale?

Un bărbat a pășit în față, e înalt, aproape la fel de înalt ca Surrey. Salută cu pălăria din catifea împodobită cu o pană de struț mare cât o perie de curățat vatra, care saltă și se unduiește odată cu mișcările prea elaborate ale mâinii lui.

Katherine își înăbușă un râset care nu știe de unde i-a venit. E îmbrăcat impresionant, cu o jachetă din catifea neagră din fantele căreia se revarsă satin rubiniu și poartă un guler din blană de samur. Vede că i-a observat samurul și ridică mâna să mângâie blana, ca pentru a-și sublinia rangul. Ea se chinuie să-și amintească legile somptuare și cui îi este îngăduit să poarte blană de samur, încercând să-și dea seama ce rang poartă. Măinile îi sunt îngreunate de inele, mai multe decât ar fi de bun-gust, însă degetele îi sunt fine și subțiri și le duce de la gulerul de blană la gură. Își trece degetul mijlociu peste buza de jos ușurel, fără grabă, fără să surâdă. Ochii lui, de culoarea florii de brebenoc – nerușinat de albaștri –, și privirea lui dezarmant de directă o fac să roșească. Îi susține privirea doar o clipă, surprinzând un clipit aproape imperceptibil, și lasă imediat ochii în jos.

I-a făcut cu ochiul? Ce obraznicie! I-a făcut cu ochiul. Nu, probabil că doar i s-a părut. Dar de ce și l-ar închipui pe acest măscărici împopoțonat făcându-i cu ochiul?

— Thomas Seymour, sora mea, lady Latymer, anunță Will, care pare amuzat de întreaga situație.

Trebuia să-și fi dat seama. Thomas Seymour are reputația că ar fi „cel mai chipeș bărbat de la curte“, subiect de bârfe nesfârșite, pasiuni tinerești, inimi frânte, certuri conjugale. Recunoaște în sinea ei că e atrăgător; e un bărbat frumos,

asta e incontestabil, dar nu se va lăsa fermecată de el, e prea trecută prin viață pentru așa ceva.

— E o onoare să te întâlnesc în sfârșit în cele din urmă, doamnă, îi spune cu o voce catifelată ca untul.

Surrey își dă ochii peste cap.

Așadar, nu-l poate suferi, își zice ea în gând.

— În sfârșit și în cele din urmă!

Remarca îi scapă de pe buze; nu se poate stăpâni să-l pună la punct pe acest bărbat.

— Vai de mine! zice ea, ducându-și o mână la piept, mimând surprinderea.

— Așa e, doamnă, am auzit de farmecul dumitale, continuă el nestingherit, iar acum că te văd aieva, nu-mi găsesc cuvintele.

Se întreabă dacă prin „farmec” se referă la averea ei proaspăt dobândită. Probabil că s-a aflat de moștenirea ei. Will nu e în stare să-și țină gura. Se înfurie puțin pe fratele ei cu gura lui slobodă.

— Nu-ți găsești cuvintele?

E un lingușitor, își zice, căutând să dea o replică isteată. Privirea îi e ațintită pe gura lui, nu îndrăznește să-l privească iar în ochi, însă felul în care cade lumina pe limba lui rozalie și umedă o tulbură.

— Surrey, ce zici de asta? Seymour nu-și găsește cuvintele.

Surrey și Will încep să râdă, iar ea se gândește ce să mai adauge și, găsind, ciripește:

— Și asta s-ar putea să-i vină de hac.

Cei trei bărbați izbucnesc în râs la unison. Katherine se simte victorioasă; mintea i-a rămas ageră chiar și în fața acestei creaturi tulburătoare.

Sacrificiul reginei

Meg se holbează mirată la mama ei vitregă. N-a prea avut ocazia să vadă această față a lui Katherine, cea isteță și impunătoare. Katherine îi aruncă un surâs liniștitor în timp ce Will i-o prezintă lui Seymour, care se uită la ea de parcă i-ar veni s-o mănânce.

Katherine o prinde de mână și zice:

— Să mergem, Meg, nu vrem să întârziem la lady Mary.

— O întâlnire pe cât de scurtă, pe atât de încântătoare, spune Seymour cu un surâs afectat.

Katherine nu-l ia în seamă, îl sărută pe Surrey pe obraz și, îndepărtându-se, își pleacă ușor capul peste umăr, din politețe, în direcția lui Seymour.

— Vă însoțesc, zice Will și se strecoară între ele, luându-le pe amândouă de braț.

— Will, ți-aș fi recunoscătoare, îi spune Katherine printre dinți când urcă treptele și nu-i mai aude nimeni, dacă n-ai discuta despre moștenirea mea cu prietenii tăi.

— Te pripești cu acuzațiile, sora mea; eu n-am scos o vorbă. S-a aflat, era inevitabil, dar...

Îi taie vorba, răstindu-se:

— Atunci ce tot vorbea de așa-zisul meu farmec?

— Kit, zice el râzând, cred că tocmai la farmecul tău personal se referea.

Ea pufnește.

— Trebuie să fii mereu sora mai mare nemulțumită?

— Iartă-mă, Will. Ai dreptate, nu e vina ta că lumea vorbește.

— Nu, *eu* trebuie să-mi cer iertare. Ai trecut prin clipe grele.

Îi apucă cu vârful degetelor veșmintele din mătase neagră.

— Ești în doliu. Ar trebui să fii mai cu băgare de seamă.

Parcurg în tăcere galeria lungă către odăile lui lady Mary. Will pare adâncit în gânduri, iar Katherine bănuiește că frațele ei și-ar dori să fie el cel îndoliat – după soția lui. S-au detestat unul pe altul din clipa în care s-au cunoscut. Anne Bouchier, unica moștenitoare a bătrânului conte de Essex, a fost premiul pentru care mama lor aproape s-a milogit să-l obțină pentru unicul ei fiu. Aveau năzuințe mari de la căsătoria cu Anne Bouchier, în primul rând titlul nobiliar care să sporească influența familiei Parr. Însă căsătoria nu-i adusese nimic bietului Will, nici copii, nici titlu, nici fericire; numai rușine, căci regele îi conferise titlul lui Cromwell, iar Anne fugise cu un preot de țară. Will nu reușea să scape de ocară, era neconținut ținta glumelor cu poala popii și aplecări spirituale. El nu le găsea amuzante și, oricât stăruia, nu reușea să-l convingă pe rege să-i aprobe divorțul.

— Te gândești la soția ta? îl întreabă.

— De unde știi?

— Will Parr, te cunosc mai bine decât îți închipui.

— A mai făcut un plod cu blestematul ăla de popă.

— Of, Will, regele se va îndupleca până la urmă și o să te poți căsători cu Lizzie Brooke.

— Lizzie își cam pierde răbdarea, se plânge Will. Și când mă gândesc ce nădăjduia mama de la căsătoria mea și cât s-a înjosit ca s-o aranjeze.

— Măcar nu i-a fost dat să vadă cum s-a năruit. Poate că e mai bine așa.

— A fost dorința ei cea mai fierbinte să vadă familia Parr urcând în rang.

Sacrificiul reginei

— Sângele nostru e de ajuns, Will. Tata l-a slujit pe bătrânul rege și tatăl lui l-a slujit pe regele Eduard al IV-lea, mama a slujit-o pe regina Caterina.

Îi numără pe degete.

— Vrei să-ți mai zic?

— Asta e istorie veche, bombăne Will. Pe tata nici nu mi-l amintesc.

— Nici eu nu mi-l aduc aminte prea bine, spune ea, cu toate că își amintește perfect ziua în care l-au îngropat; cât de revoltată fusese că, la cei șase ani ai ei, era considerată prea mică să participe la înmormântare. În plus, sora noastră Anne le-a slujit pe toate cele cinci regine și acum o slujește pe fiica regelui. Ceea ce e posibil să fac și eu din nou.

O irită ambiția fratelui ei, îi vine să-i spună că dacă ține așa de mult la ascensiunea familiei Parr, atunci ar trebui să se pună bine cu persoanele potrivite, nu să umble cu alde Seymour. O fi Seymour unchiul prințului Edward, dar fratele lui mai mare, Hertfort, e cel care are trecere la rege.

Will dă să bombăne mai departe, dar pare să se răzgândească și își reiau mersul în tăcere prin mulțimea care forfoțește la intrarea odăilor regelui.

O strânge de braț și o întreabă:

— Ce părere ai de Seymour?

— De Seymour?

— Da, de Seymour...

— Nicio părere, i-o taie ea scurt.

— Nu ți se pare nemaipomenit?

— N-aș zice.

— Mă gândeam că am putea încerca să aranjăm să se căsătorească cu Meg.

— Cu Meg? se răstește ea. Ai înnebunit?

Lui Meg i s-a scurs culoarea din obraji.

Biata fată, ar mânca-o de vic, se gândește Katherine.

— Meg nu se va căsători cu nimeni deocamdată. Tatăl ei nici nu s-a răcit bine în mormânt.

— Era doar...

— O idee ridicolă, i-o taie ea.

— Nu e cum crezi tu, Kit. E de-al nostru.

Presupune că vrea să spună că e în favoarea noii religii. Nu-i place să fie pusă în aceeași oală cu reformiștii de la curte, preferă să-și țină pentru ea părerile pe acest subiect. A învățat de-a lungul anilor că, la curte, e mai prudent să fii reținut.

— Surrey nu-l suferă, zice ea.

— Ah, e o chestiune de familie, n-are de-a face cu religia. Familia Howard îi consideră pe Seymouri parveniți. N-are nimic personal cu Thomas.

Katherine pufnește.

Will le lasă să admire cel mai nou portret al regelui expus în galerie. E așa de nou, încât se simte mirosul vopselurilor, iar culorile sunt vii, cu detalii aurite.

— Aceea e ultima regină? întreabă Meg, arătând spre femeia sumbră cu bonetă triunghiulară înfățișată lângă rege.

— Nu, Meg, îi șoptește ducând un deget la buze, e mai bine să nu pomenești aici de ultima regină. Aceea e regina Jane, sora lui Thomas Seymour pe care tocmai l-ai cunoscut.

— Dar de ce e regina Jane când au mai fost încă două regine de atunci?

— Regina Jane e cea care i-a dăruit un fiu.

Nu mai spune și că Jane Seymour e cea care a murit înainte să ajungă regele să se sature de ea.

